

Laatdienst 2 juni 2019 – Wij vieren Moeder Aarde

Overweging

Toen Marja, Magda en ik begonnen met brainstormen over deze viering, kwam al snel allerlei 'nostalgie' naar boven... Het Conciliair Proces, begin jaren 90. Dat stond voor vrede gerechtigheid en heelheid van de schepping; Flower Power in de jaren 60 (net vóór onze tijd) Nieuwe levensstijl volgde in de late jaren 70... Vegetarisch koken uit 'Eten van Moeder Aarde'... Wij zijn duidelijk van de generatie die dit allemaal al eerder heeft gezien, geprobeerd, volgehouden en soms ook weer niet... Net als de meesten van ons- hier aanwezig. Waarvan sommigen nog met regelmaat de regenboogsjaal van het CP dragen!

Niets nieuws onder de zon?? Letterlijk ook... In feite niet. Het begint al bij Genesis. De mens die de zorg, de verantwoordelijkheid krijgt voor alles wat leeft op aarde...

En ja, wat hebben we ermee gedaan? Er van gemaakt? Als je op de toer gaat van vooruitgangdenken is er veel bereikt. Ongelooflijk veel wat kan; wat het leven van mensen beter, fijner, makkelijker maakt... Wat het leven van mensen verlengt ook! Door medische ontwikkelingen, medicijnen en een veelheid aan behandelingen... We leven (of leefden?) in een maakbare samenleving, waarin veel kan en toch ook veel niet... Waar mensen dan zelfs boos om kunnen zijn (ervaring die ik opdoe in mijn werk in het ziekenhuis)... want we hebben toch overal recht op !? Nog altijd zijn er grenzen aan wat mensen kunnen. En gelukkig ook maar (in zekere zin). Ik gun mensen natuurlijk alles wat kan, maar ik denk dat het ook goed is dat wat mensen kunnen ook grenzen heeft.

Intussen hebben we met z'n allen wèl meegekregen dat het zo niet door kán gaan en zo niet door màg gaan... Maar wij (de voorbereidingsgroep voor vandaag) voelen geen behoefte om het zoveelste pleidooi te houden voor duurzaamheid. Of klimaatperikelen onder uw neus te wrijven, die al elke dag aan de orde zijn. NIET omdat wij het niet belangrijk vinden. INTEGENDDEEL! Maar omdat we in de 1e plaats niet met een 'vermanend vingertje' willen 'vieren'. En dát is toch wat we -hier bijeen- beogen: Het léven vieren; Moeder Aarde vieren; ons geloof vieren of een zoektocht die daar aan verwant is...

Neem daar bij dat het de laatste viering voor de zomer is en de laatste van de serie over het Zonnelied... Kortom: wij vonden dat we vooral moesten VIEREN; genieten van mooie teksten, mooie muziek. Die op allerlei manieren Moeder Aarde benoemen, bezingen en centraal stellen. We realiseerden ons dat Franciscus in zijn lied alle elementen br /zr noemt en alleen de aarde is Moeder Aarde. Deze keer komt de Vader er niet aan te pas...

Die komt in de lezing uit Johannes weer aan bod!

We zagen in gedachten de poster voor ons (ook aardig gedateerd) met daarop de aardbol als brandende kaars en de tekst: "Wees zuinig op de aarde. Er is er maar één ! "

Het is goed om je te realiseren dat er door alle tijden heen mensen zijn geweest en gelukkig nòg zijn, die dat allemaal serieus nemen. Die het gebruik van wat de aarde biedt niet 'voor lief nemen', maar zich bewust zijn van dat rentmeesterschap.

En dat klinkt op allerlei manieren door in wat we vandaag zingen en lezen: Wees je bewust dat Moeder Aarde het begin van alles is. Wij hebben onze handen er vol aan. Ook al wordt trots gevierd dat het deze zomer 50 jaar geleden is dat de mens voet op de maan zette!

We mogen genieten en voluit zingen: 100 bloemen mogen bloeien... 'Mensen vliegen hoog als goden'... En verderop in hetzelfde lied: 'in een woud van droomgewassen... woont een mens op breke benen, lelie van het veld (Ja, ja Denk aan de leliën op het veld... Mooi, maar kwetsbaar .. een mens op breke benen...) met ogen vol tranen.. zoekend naar water' – naar leven!

Die woorden geven –zoals zo vaak bij Oosterhuis- zowel een inkijk in de realiteit als het vasthouden aan het visioen...'in een woud van droomgewassen'...

Ook in 'schaduw van rozen' wordt het leven, zoals het bedoeld is bezongen' dat zal een droom zijn!
'Vreemdelingen en bekenden, die samen wandelen, zingen, liefkozen... *in alle talen!*'

Ook zo'n mooie toevoeging van Huub... waarmee we ook gestimuleerd worden om verder te kijken dan onze eigen kleine kring, mensen met wie we verwant zijn.

Het gesprek met anderstaligen- ook in figuurlijke zin: mensen die anders in het leven staan, dingen anders benoemen. Of letterlijk: mensen die onze burens zijn of kunnen worden uit een andere cultuur – met een andere manier van geloven ..of niet...

Maar ook al hier in deze gemeenschap is de variatie groot in hoe mensen hun leven vorm geven. Welke inspiratiebronnen zij hebben om hun spiritualiteit te voeden.

Verschillen overstijgen kan alleen door jezelf open te stellen. Het kan juist ook door samen te zingen. Woorden te zeggen, poëzie met name, die ruimte biedt om zelf verder te denken, te voelen...

Muziek en poëzie zijn voertuigen om het leven te vieren, Moeder Aarde te vieren. Zoals wij dat vandaag ook proberen vorm te geven en kleurrijk te maken met bloemen overal vandaan. En de oproep om -ondanks alles wat er

op ons afkomt- niet vergeten om ook te genieten! Juist ook in deze tijd van het jaar. Waarin de natuur zo uitbundig is, waar de zon (eindelijk) warmte geeft en mensen ontspannen kunnen.

Maar (ik ben ook altijd weer van de tegenstem) ook dat is natuurlijk betrekkelijk, want er zijn ook mensen die dat helemaal niet zo zien. Of nú niet zo kunnen voelen, door wat hun leven kleurt op dit moment.

Dan kan die uitbundigheid ook juist zo'n schril contrast voelbaar maken met wat je zelf ervaart aan kaalslag, gemis, onzekerheid...

En dan is het mooi dat er ook nog zoiets is als een kerkelijk jaar – een liturgische bedding van eeuwen her, die altijd weer actueel is.

En dan is er nu deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren, die Wezenzondag heet.

Verwijzend naar die tekst in Johannes, de afscheidswaarden van Jezus tot zijn leerlingen: 'Ik zal jullie niet als wezen achterlaten.' Die tekst waarin sprake is van de Geest der Waarheid (vooruitlopend op Pinksteren).

De Geest der Waarheid, als Pleitbezorger, Trooster... iets, een kracht, een kant van God die vaak de vrouwelijke kant genoemd wordt.

Een bron van inspiratie en spiritualiteit, die mensen helpt om zo nu en dan boven zichzelf uit te stijgen; zich te laten dragen door een gedicht of muziek... door een goed gesprek of een blik die je wisselt...

En tegelijk... mèt Marijke de Bruijne –ook geen onbekende in dit gezelschap: 'De Geest van God is als een wind...' Die Geest der Waarheid waarvan in dit lied staat dat ze ons een *onrust* mede deelt. Onrust verwant aan dat streven naar recht, naar vrede. Recht doen aan mens en wereld.

Als een heilig vuur dat mensen verwarmt, maar ook aanzet tot actie en daadkracht.

En zo werd dit een heel associatief verhaal, met flarden van onze gesprekken, met gedachten die opborrelen als ik zoek naar vormen om Moeder Aarde te vieren. Recht te doen aan wat ons is toevertrouwd.

Ik wil besluiten met een gedicht van een vriendin die een paar weken geleden overleden is. En die deze thematiek ook zeer aan het hart ging. Die er ook fysiek onder leed dat de aarde uitgebuit wordt; dat vogelsoorten verdwijnen; dat dieren en mensen in het gedrang komen of erger...

Daarom dit gedicht, als oproep om de verwondering in het bestaan te bezingen en vieren !

Zing het naar de sterren
fluister 't aan de maan
loop het in de bossen
snuif het in de weiden
bevecht het met de bergen...
Zing verwondering in het bestaan.

Sluit vriendschap met een edelhert
zorg voor 't konijn.
Voed de vogels en vlieg mee

met hun vleugels oneindige verten in...
Zorg dat ze niet sterven aan honger

Wees stil bij verwondering
en deel het...met hen die het begrijpen...
Vertel het aan de stille bomen...
de straten, de vergeten mensen.
Schreeuw het uit...
Vertel... (Greetje Oosterhof)

Tafelgebed

Gezegend, o God, is uw Naam,
die ons bij is gebleven door alle eeuwen heen;
zoveel is ons ontschoten en spoorloos zoek geraakt
in het geweld der tijden,
maar niet uw Naam en niets van wat daarin voor altijd is veilig gesteld.
Door Hem die niet verloren ging,
zo klein als Hij zich maakte, zo diep als Hij zich bukte.
Die ons de moed geeft zo te doen als Hij gedaan heeft,
ooit, toen Hij in de nacht van het verraad
een brood nam en het brak en zei: " Dit is mijn lichaam voor u";
zoals Hij ook de beker nam en zei:
" Dit is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit tot mijn gedachtenis."
Geef ons nu dit te geloven:
dat Hij zorgvuldig in zal zamelen al wat goed is en rechtvaardig;
geef ons ook dit te hopen: dat wat kunstzinnig is en fijngevoelig
nooit voorgoed teloor zal gaan.
En geef ons deze liefde: dat wij elkaar van dienst willen zijn,
zoals Hij onze meesterdienaar is.
Dan zal uw Naam worden geheiligd, van nu aan tot in eeuwigheid. Amen.